

[Inger Gautier Schmit.]

en saadan Opfattelse og en saadan Karakteristik af Kvindernes Intelligens og Evner. Jeg siger ikke noget til, at man opretter en Kontoristklasse, hvis det gavner Kommunens Økonomi, men jeg maa i højeste Grad protestere mod Tonen, hvori denne Udtalelse er fremført, og mod dette, at man ganske simpelt placerer Kvinden som en andenklassens Intelligens og derfor mener det berettiget at sige, at hun med sine smaa Gaver og sin ringe Intelligens passende kan anbringes i denne Klasse. Jeg advarer imod, at man fra kommunal og Statsmyndigheders Side gaar videre ad denne Vej.

Kvinderne kan jo i øvrigt i denne Rigsdagssamling notere med Glæde, at de har faaet et Husholdningsraad, som jeg allerede ved tidligere Lejligheder har udtalt min Glæde over, og vi kan ogsaa med Glæde notere, at Justitsministeren har faaet gennemført Loven om Sterilisation og Kastration. Med den store Utryghed, som har været paa saa mange Omraader i de senere Maaneder paa Grund af de voldsomme Forbrydelser og lignende, maa det anses som betydningsfuldt, at der skabes større Betyggelse over for unormale Personer, der paa det seksuelle Omraade kan være til Fare for Kvinder. Jeg ser altsaa i denne Lov et Fremskridt i Retning af større Tryghed for Kvinder og Børn, og jeg betragter det ogsaa som en Fordel, at disse unormale Personer ikke længere behøver at føre et nedværdigende, indespærret Liv, men at de, naar de har faaet denne Operation foretaget, paa ny kan tage en praktisk og nyttig Gerning op i Livet.

Saa meget mere beklagelig maa jeg finde den Udvikling, som en helt anden Sag — en Sag, der i dybtgaaende Grad rammer ind i Kvindernes Verden — har faaet. Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby var inde paa det og nævnte den Dom, der i Aften er faldet i Leunbach-Sagen. Det ærede Medlem udtalte, at denne Dom var et Udtryk for Demokratiet Tankegang, men dette maa jeg bestemt protestere imod. Man kan ikke med nogen som helst Ret sige, at Demokratiet som saadant ikke vil være lovydigt. Men det, der her er foregaaet, er jo netop, at Nævningerne ikke har været lovydige, idet de ganske er gaaet ud over deres Kompetence i denne Sag.

Nu vil man sige: Ja, men det gør de for Kvindernes Skyld, fordi de har ondt af disse Kvinder. Hertil vil jeg som Kvinde sige, at det er en umaadelig misforstaaet Medfølelse; det er en Misforstaaelse, som maaske i Øjeblikket kan være en Hjælp for de Kvinder, der er impliceret i Sagen, men det er en Afgørelse, der kan faa de mest uoverskuelige Følger for Tusinder af Kvinder i vort Land. Thi bryder man først den Skranke ned, der her har været, og lægger man alle Hemninger til Side paa dette dybt alvorlige og indgribende Omraade i Menneskelivet, og er der ikke her noget, der holder letsindige Kvinder og overhumane Læger tilbage, saa er der ingen af os, der i Øjeblikket kan overskue Konsekvenserne. De vil maaske blive saa alvorlige for hele det danske Folks Moralitet, at de Spørgsmaal af økonomisk Karakter, som vi i øvrigt har drøftet, og som kan være alvorlige og indgribende nok, i det lange Løb kan være for intet at regne mod, hvad der gaar i Stykker og forspildes af dansk Folkesundhed og Folkelykke gennem den Udvikling, man her aner.

Derfor henstiller jeg til den højtærede Justitsminister nøje at overveje, hvad der kan gøres for, at disse ganske uholdbare Tilstande ikke skal fortsættes, saaledes at vi igen kan faa Foden fast paa Jorden og Folkets Retsbevidsthed og sunde Moral ikke yderligere bliver vildledt.

Pürschel: I Tilslutning til de Ord, der lige er udtalt, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om den Nævningekendelse, der er afsagt i Aften, hvorved en Læge, Leunbach, er blevet frifundet for Fosterfordrivelse, foretaget for høj Betaling og paa en Maade, der af de bedste sagkyndige her i Landet er betegnet som uforsvarlig, ja, som Kvaksalveri.

Kendelsen overraskede ikke mig, for den Dag, jeg lærte Tiltalen at kende og fik at vide, hvem der skulde være Forsvarer ved dette Nævningeting, har jeg været paa det rene med, at al Sandsynlighed talte for en Frifindelse. I denne Sal og uden for denne Sal har der været doceret — besynderligt nok som et Udtryk for Demokrati —, at 5 Medlemmer af et Nævningeting skulde være berettigede til suverænt at tilsidesætte Landets Straffelov, berettigede til straffrit at